

Het Einde van den Laatste Droom.

al de vele kleine bewijzen van haar liefde voor hem, voor hem alleen, ingezameld in hun uren van intimiteit. Hij was haar innigerkentelijk voor haar standvastige, trouwe genegenheid, de verheugde bereidwilligheid waarmee zij zich telkens weer aan hem overgaf, het absolute, onvoorwaardelijke vertrouwen waarmee zij haar geheele leven in zijn handen had gelegd. Hij zou haar tot zijn vrouw hebben gemaakt, zoo het hem mogelijk geweest ware, een meisje zonder geld te trouwen. Maar een vrouw te onderhouden, zooals zijn positie dat vereischte, vooral later, wanneer hij prefect zou zijn, dat zou hij met zijn salaris nooit kunnen, en hij meende dat zij dit begreep.

Er was tusschen hen nooit over trouwen gesproken, het scheen dat zij dit vermeed, zoowel als hij. Meermalen had hij haar gezegd, wanneer hij het te pas kon brengen, ook in het begin van hun vriendschap, dat hij niet van plan was ooit te trouwen, en dat meende hij. Hij waakte er voor dat zij niet in moeilijkheden kwam, en hij hielp haar met geld, zooveel zij het noodig had. Doch hiervan maakte zij geen misbruik. Het had hem zelfs heel wat overreding gekost, om van haar gedaan te krijgen, dat zij het hem toestond. Zij wou niet dat er sprake zou zijn van geld tusschen hem en haar, en zij had alleen toegegeven, zooals zij altijd deed in het eind, omdat hij het zoo wilde. Zij had geen andere meening dan de zijne, zij volgde in alles zijn raad, en zoo was zij juist de vrouw die hij verlangde: de teedere, liefkozende, de hartstochtelijke tot hem opziende om steun en bescherming. Zij nam nu een groot deel van zijn leven in, maar hij wist dat hij haar even lief was als zij hem en dat geen van beiden den ander zou kunnen missen.

Hij schikte voor den spiegel zijn das recht en bekeek ondertusschen zijn beeld. Hij zag er moe uit, zijn oogleden waren zwaar. En hij zou zich van avond bijzonder vervelen, hij zou moeten kaartspelen, bestia of een ander dom spel. Hij ging dan ook alleen om een vriend plezier te doen, want alle vrouwen die daar kwamen, waren oud. Eene was jong en aardig, maar die was de vrouw van zijn vriend.

Zonder meer in den spiegel te zien, voltooide hij zijn toilet, trok zijn overjas aan en zette zijn hoed op. Toen stak hij een sigaret aan, blies de lamp uit en ging heen, de voorkamer door, naar de huisdeur, die hij zachtjes, met een zwakken slag, achter zich dicht trok.

II.

In Attilio's kamer stond het intieme schemerschijnsel, door de dunne witte gordijnen heen, van de electriche lantaarn die midden over de straat hing. In den hoek hingen zijn jassen, onbeweeglijk zwart, er boven op een zwarte ronde hoed, en een groezelig strooehoedje nog van den vorigen zomer. De tafel vol met al de bekende, eigen dingen, en den leunstoel, en den stoel aan het voeteneinde van zijn bed met zijn kleeren er op, een hemd over de leuning gehangen, met witte plooiën en schaduwingen en golvingen, als van verstijfd leven. Soms zoemde een tram aan, en voorbij, en weg weer, in de verte.

Zij lagen stil nu, vast tegen elkaar aangedrukt, in den dankbaren teederheidsdrang van voldane liefde. Buiten sloeg een torenklok.

„Eigenlijk moest ik me nu kleeden”, zei hij.

Zij lichtte haar hoofd wat op.

„Waarom?” vroeg ze verwonderd nieuwsgierig.

„Ik had beloofd dat ik dames zou afhalen om naar een bal te gaan in het Grand Hôtel”.

„Als je 't beloofd hebt, moet je gaan ook”, zei ze coquet.

„Och wat”, zei hij, plotseling ongeduldig bij de herinnering aan die vrouwen. „Ze hebben haar mannen, ze hebben broers, ze hebben de heele rommel!”

Hij trok haar weer tot zich, met kleine liefkozingen en zoo bleven zij een poos zonder spreken.

Toen begon zij weer, plagend:

„Ga je nu kleeden!”

Steunend op haar gebogen arm zag zij op hem neer, glimlachend van voldoening, omdat hij liever met haar was, dan naar dat bal te gaan.